

Marjan

Door schade en schande leer ik dat ik volgende keer met de wind mee moet plassen. Een waardevolle les

**JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN DRIE
KLEINKINDEN.**

“Vast een vergissing,” zeg ik zonnig. “We lopen meteen terug naar de receptie. En dan regelen ze het.” Ik zou dat moeten afleren. Gewoon door ervaring. Maar ik blijf altijd geloven dat het goed komt. Ook deze domper: een treurige hotelkamer in vijftig tinten bruin in plaats van de ruime suite die ik boekte mét jacuzzi. Inpandig. Zodat je na een strandwandeling heerlijk kunt gaan zitten bubbelen met een fles rode wijn en een borrelplank. Dat is nog eens een verjaardagscadeau. En Jan was jarig. Niks gevierd vanwege corona, maar een hotel op een Waddeneiland dat coronaproof maaltijden en ontbijt serveert, is een leuk alternatief.

We lopen in ganzenmars naar de balie, mondkapjes voor. Ik leg uit dat we in de verkeerde kamer zitten en een superlieve gastvrouw duikt meteen de computer in. Ze print iets uit waaruit blijkt dat ik verkeerd heb geboekt. Ik heb niet goed gekeken. Ik heb serieus deze kamer geboekt, met regendouche.

Een regendouche! Wie heeft dat bedacht?! Ziet er hartstikke leuk uit, hoor, maar ik ken geen enkele vrouw die zich 's ochtends graag helemaal nat laat regenen. Ik ken er wel een heleboel die zich willen wassen en daarna willen afspoelen. Maar dat terzijde.

“Dan boeken we om,” bedenk ik oplossingsgericht. Zo druk kan het niet zijn, in deze tijd van het jaar, in die totale lockdown ook nog, met alle restaurantjes, terrasjes en bezienswaardigheden gesloten. De gastvrouw krimpt een beetje. Ze hebben nog één kamer met een infraroodcabine. Die staat dan op de plek waar wij een regendouche hebben, zodat de vijftig tinten bruin nog dwingend op je af komen. Bovendien ga je natuurlijk niet gezellig in je infraroodcabine zitten met je borrelplank.

We maken nog wel een strandwandeling. Waar ik op een enorm breed en wonderig strand een enorme plas doe achter een opgewaaid hoopje zand met drie sprieten helm erop. En waar ik door schade en schande leer dat ik de volgende keer met de wind mee moet plassen. Dat is een waardevolle les voor een ongewisse toekomst: vrouwen kunnen nergens plassen met een lockdown en wie weet hoe vaak we dat nog gaan krijgen, de komende jaren. Dus bovenbeenspieren trainen voor de hurkhouding en met de wind mee! We gaan pas de volgende ochtend terug, want de boot die we nog kunnen halen, vaart te laat om thuis te komen voor de avondklok van negen uur. En de volgende dag kunnen we pas om twee uur een plek op de veerboot bemachtigen. Er is storm voorspeld. Iedereen vlucht van het eiland.

“Dit is toch het mooiste verjaardagscadeau ooit,” meent Jan, als we die avond wijn drinken bij onze houtkachel. “Dat je beseft wat een heerlijk huis je hebt.”

Tja. Alleen nog een jacuzzi.